

РЕШЕНИЕ

№ 5473

гр. София, 21.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 15.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **7133** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес на управление и за кореспонденция: [населено място],[жк], [улица], Бизнес сграда 2, ет. 3 от управителя А. М. срещу Решение № ПО-71/18.07.2022 г. на Директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение, като неоснователна, жалбата на дружеството срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК с (ПНПОМ) с изх. №С220022-023-0001490/26.05.2022 г., издадено от Б. Х.- Т. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

Твърди се в жалбата, че оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно, постановено при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Иска се отмяна на решението.

Оспорващото дружество, нередовно призовано се представлява в съдебно заседание от адв. Г., с пълномощно по делото, не прави възражение за призоваването. Поддържа жалбата по изложените в същата доводи, представя писмени бележки и моли съда да

отмени процесното решение и потвърденото с него Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки. Претендира разноски, представя списък с разноските.

Ответникът - Директорът на ТД на НАП – С., чрез надлежно упълномощен юрисконсулт, оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена, представя представя писмени бележки. Прави възражение за прекомерност на претендираните разноски, претендира юрисконсулско възнаграждение.

Съдът след като прецени законосъобразността и обосноваването на оспорения акт с оглед разпоредбата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, както с оглед на заявените с жалбата основания, така и служебно, в изпълнение на разпоредбата на чл. 168 от АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Не се спори между страните, че със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221422002169-020-001 / 29.04.2022г., е възложена ревизия на оспорващото дружество.

С Искане за предварително обезпечаване на задължения и мотиви за налагане на ПОМ № Р-22221422002169-039-001/18.05.2022 г. /на л. 57 – л. 58 от делото/, Главен инспектор по приходите при ТД на НАП – С., в качеството си на ръководител на ревизия, възложена с горесцитираната ЗВР, е сезирала Дирекция „Събиране“, ТД – С. с искане за налагане на мерки за предварително обезпечаване на задълженията. Като мотиви, поради които се налага предприемането на мерките за предварителното обезпечаване, е посочено от ревизиращите органи, че - Испанското дружество I. S.L. с V. E. е с невалиден V. номер и е deregистриран от 11.06.2014г.; - Ревизираното лице не представя писмени потвърждения от придобиващите в тристранните операции, удостоверяващи всички обстоятелства; - За [фирма] е установено некоректно поведение, изразяващо се в непредставяне на всички изискани от него документи.

Посочено е, че очакваният размер на допълнително начислен ДДС за ревизирия период е ДДС главница 8 109 101,45 лева и лихва 1 308 823,50 лева.

По искането е издадено Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК, с изх. № С220022-023-0001490/26.05.2022 г. /на л. 42 – л. 43 от делото/, с което главен публичен изпълнител в ТД на НАП – С., е наложил следните обезпечителни мерки:

1. Запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги в:

- ТБ/доставчик на платежни услуги ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА за сумата от 9417925.00 лв.

- ТБ/доставчик на платежни услуги ТЪРГОВСКА БАНКА Д АД за сумата от

9417925.00 лв.

- ТБ/доставчик на платежни услуги БАНКА ДСК АД за сумата от 9417925.00 лв.

2. Запор върху притежаваните от лицето ценни книги:

- Всички безналични ценни книжа притежавани от длъжника, които са вписани в регистъра на притежателите на финансови инструменти на Централния депозитар.

Постановлението е връчено на дружеството по електронен път на 20.06.2022 г. /л. 44 от делото/ и е обжалвано пред Директора на ТД на НАП – С. с жалба, заведена на 23.06.2022 г. /на л. 27 – л. 29 от делото/.

С оспореното в настоящото производство Решение № ПО-71/18.07.2022 г. на Директора на ТД на НАП – С. /на л. 13 – л. 15 от делото/, е оставена без уважение, като неоснователна, жалбата на дружеството срещу постановлението.

За да остави жалбата без уважение, издателят на оспореното решение е приел, че изводът на публичния изпълнител за наличие на предпоставките по чл. 121, ал. 1 от ДОПК за налагане на предварителни обезпечителни мерки, е правилен и наложените обезпечителни мерки са правилно избрани предвид размера на предполагаемите задължения.

Решението е връчено на дружеството на 21.07.2022 г. /удостоверение за извършено връчване по електронен път на л. 16 от делото/, а жалбата срещу решението е подадена чрез Директора на ТД на НАП – С., на 26.07.2022 г. /на л. 6-11 от делото/.

Установено е също, че с Решение № 713/11.05.2022г. на Директора на Дирекция ОДОП при ЦУ на НАП е отменен Ревизионен акт № Р-22220220001646-091-001/17.01.2022г., поправен с Ревизионен акт за поправка на ревизионен акт № П-22221422015535-003-001/21.01.2022г. Цитираните ревизионни актове касаят задължения по ЗДДС в резултат на извършени корекции на декларираните от дружеството резултати за ревизирани периоди от м.01.2015 до м.04.2018г., м.06.2018г. и от м.09.2018г. до м.03.2019г.

Във връзка с горното е издадено Постановление за отмяна на наложени обезпечителни мерки № С220022-024-00210044/27.05.2022г. с което се отменят всички обезпечителни мерки – наложени с ПНОМ от 24.01.2022г., ПНПОМ от 17.09.2021г. и ПНПОМ от 29.04.2020г., поради постановяване на Решение № 713/11.05.2022г. на Директора на Дирекция ОДОП при ЦУ на НАП е отменен Ревизионен акт № Р-22220220001646-091-001/17.01.2022г., поправен с Ревизионен акт за поправка на ревизионен акт № П-22221422015535-003-001/21.01.2022г.

В хода на административното производство е представено с жалбата пред Директора на ТД на НАП – С. доказателство, което не е спорно по делото, че испанското дружество I. S.L. с V. E. не е с невалиден ДДС номер, което е видно от получена справка от данъчните власти на Испания/ л.от 37-40 от делото/.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законоустановения срок и от лице, имащо правен интерес от обжалването.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съображения:

Съгласно чл. 197, ал. 2 от ДОПК, решението, с което се потвърждава постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки, може да се обжалва пред административния съд по постоянния адрес или седалището на жалбоподателя, в 7-дневен срок от връчването му на жалбоподателя. От друга страна, нормата на чл. 197, ал. 3 от ДОПК определя условията, при които съдът отменя наложената обезпечителна мярка. Въз основа на систематическото и граматическо тълкуване на горепосочените разпоредби, се налага изводът, че предмет на съдебен контрол в настоящото производство са постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП. Следователно, съдът съобразно задължението си за пълна служебна проверка на законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 от АПК във вр. с §2 от ДР на ДОПК, следва да извърши преценка дали при издаването на двата административни акта са спазени всички изисквания за законосъобразност – наличието на компетентност на органа, спазването на материалните и процесуалните правила при издаването им, изискването за писмена форма и съобразяване с целта на закона.

При извършване на служебната проверка, настоящият съдебен състав преценява, че ПНПОМ е издадено от компетентен орган - публичен изпълнител в ТД на НАП – С., съгласно правомощията му, определени в чл. 167 от ДОПК, в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма.

Съгласно чл. 197, ал. 3 ДОПК, съдът отменя наложената обезпечителна мярка, ако: 1. длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа; 2. не съществува изпълнително основание и 3. ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 от ДОПК и чл. 195, ал. 5 от ДОПК. Така очертаната правна регламентация, предопределя и обхвата на съдебната проверка. Съгласно първата хипотеза на чл. 197, ал. 3 от ДОПК, съдът отменя наложената обезпечителна мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. Данни и доказателства за изпълнението на тази предпоставка за отмяна на наложената обезпечителна мярка, не са представени от жалбоподателя. На следващо място, доколкото в конкретния случай не са налице хипотезите на чл. 195, ал. 5 от ДОПК, а обезпечителните мерки са предварителни, тоест не се предприемат за обезпечаване на вече установени и изискуеми публични вземания и следователно не е приложимо изискването за съществуване на изпълнително основание, преценката на съда се свежда до това дали при издаването на ПНПОМ са спазени изискванията по чл. 121, ал. 1 от ДОПК.

Не се спори между страните относно спазването на формалните изисквания за

налагането на предварителните обезпечителни мерки - налице е мотивирано искане от ревизиращ орган по приходите, отправено в хода на извършвана на жалбоподателя и неприключила ревизия.

Следва да се има предвид, че предварителните обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 от ДОПК се налагат с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които, събирането на задълженията за данъци и данъчно-осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Заради етапа на установителното производство, в който се налагат предварителните мерки, все още няма установени задължения по основание и по размер. Поради тази причина разпоредбата на чл. 121, ал. 3 от ДОПК, изисква обезпечителните мерки да не спират и възпрепятстват дейността на ревизираните лица, поради което задължение на публичния изпълнител е да избере най-целесъобразните обезпечителни мерки, т. е. тези, които спрямо конкретната обезпечителна нужда, да не засягат права и законни интереси на субектите в по-голяма степен от необходимото за събиране на задълженията. Императивното изискване по чл. 121, ал. 3 от ДОПК е пряко проявление на принципа на съразмерност по чл. 6, ал. 2 от АПК, за който администрацията следва да следи винаги, когато законът ѝ дава възможност да избере дали да упражни или не, дадено свое правомощие.

В тази връзка съдът намира за основателни твърденията на жалбоподателя за необоснованост на постановлението за налагане на обезпечителните мерки и потвърждаващото го решение на Директора на ТД на НАП. Предприемането на предварителните обезпечителни мерки, законът свързва с наличието на определен риск за събиране на бъдещото вземане. Въз основа на този риск е дефинирана и целта на мерките – за предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Налагането на предварителни обезпечителните мерки е въпрос на оперативна самостоятелност, както на ревизиращия орган, който въз основа на събраните факти и данни в хода на ревизията, преценява дали да отправи искане за налагането им, така и на публичния изпълнител, който от своя страна не е длъжен да уважи отправеното искане, а следва да извърши самостоятелна преценка дали без налагането на мерките, събирането на задълженията за данъци ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Изводът на публичния изпълнител следва да се основава на анализ на конкретно посочени факти и данни, така че да може да бъде извършена преценка дали са изпълнени изискванията на закона /чл. 169 от АПК/ и спазен ли е принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК.

По делото не са представени доказателства, които да обосновават извода, че без налагането на предварителните обезпечителни мерки ще се затрудни събирането на предполагаемото публично задължение. Нещо повече, дружеството извършва реална икономическа дейност и е реален икономически субект, който до момента няма установени и непогасени публични задължения, което се подкрепя безспорно от събраните доказателства по делото. Извода се налага и от представеното към административната преписка Решение № 713/11.05.2022г. на директора на Дирекция ОДОП при ЦУ на НАП е отменен Ревизионен акт №

P-22220220001646-091-001/17.01.2022г., поправен с Ревизионен акт за поправка на ревизионен акт № П-22221422015535-003-001/21.01.2022г. Освен това не се спори по делото и не се опроверга, че испанското дружество I. S.L. с V. E. не е с невалиден ДДС номер, видно от получена справка от данъчните власти на Испания, която е представена с жалбата на дружеството пред Директора на ТД на НАП – С. и не е обсъдена при постановяване на процесното Решение. Установено е, че I. S.L. с V. E. е с валиден ДДС номер, което е видно от получена справка от данъчните власти на Испания – Удостоверение за данъчен статус/ л.37-40 от делото/.

В процесния случай съдът намира, че в постановлението липсват изложени конкретни мотиви, които да правят обосновен извода, че без налагането на предварителните обезпечителни мерки ще се затрудни събирането на предполагаемото публично задължение /това се е опитал да направи в своя акт в решението си органът/.

Безспорно е, че по отношение размера на предполагаемите задължения, публичният изпълнител действа при условията на обвързана компетентност и се ползва от преценката на ревизиращия орган. В настоящия случай, размерът на предполагаемото публично вземане е голям, което е и практически основният мотив за налагането на обезпечителните мерки. Този размер на публичното задължение, действително предпоставя наличието на по-висок риск за неговото събиране, но това не може да бъде единствено основание за налагането на предварителните обезпечителни мерки, ако изводът за невъзможност или затруднено събиране на публичните вземания, не се подкрепя и от други факти и доказателства - такива, които се извличат от естеството, характера и продължителността на търговската дейност на ревизираното лице, неговото общо финансово и имуществено състояние, фискална история, в това число резултати от ревизии и проверки, наличието на други непогасени публични задължения, конкретни негови действия – например такива, които могат да се определят като препятстване на проверки, укриване на данни, извършено след възлагане на ревизията разпореждане с активи и др., въз основа на които да се направи обосновен извод, че без налагането на обезпечителните мерки, събирането на вземанията, произтичащи от ревизията, ще бъде невъзможно или сериозно затруднено. Подобни конкретни факти и данни в случая не са посочени нито в искането на ревизиращия орган, нито в ПНПОМ, нито в решението на Директора на ТД на НАП. Липсата на такава информация препятства, както съдебната проверка относно обосноваването на изводите на публичния изпълнител, че съществува риск от събирането на предполагаемото вземане, така и проверката относно спазването на принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че потвърденото с оспореното решение постановление, не е мотивирано, като в същото дори не са изложени твърдения относно това, че мерките се налагат за предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на което събирането на задължения за данъци ще бъде невъзможно или значително затруднено. Посочените в процесното решение мотиви са бланкетни и без никаква конкретика, за да може да се направи обосновен извод, че с налагането на обезпечителните мерки, събирането на вземанията, произтичащи от ревизията, ще бъде невъзможно или сериозно

затруднено.

Безспорно е, че с оглед вида на наложените обезпечителни мерки – Запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги в ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА , ТЪРГОВСКА БАНКА Д АД и БАНКА ДСК АД, както и Запор върху притежаваните от лицето ценни книги, налагането им ще възпрепятства и затрудни търговската му дейност и на практика ще лиши дружеството от възможността да осъществява стопанска дейност. Както бе казано по-горе, липсва каквото и да е позоваване на конкретни факти и данни, въз основа на които да може да се направи обоснован извод, че без налагането на обезпечителните мерки, събирането на вземанията, произтичащи от ревизията, ще бъде невъзможно или сериозно затруднено.

В тежест на органа по приходите е да докаже наличието на обезпечителна нужда за налагане на предварителните обезпечителни мерки, т.е че без тях няма да може или ще се затрудни събирането на задължението към НАП. В случая съдът намира, че по делото не се доказва от страна на ответника наличието на предпоставките по чл. 121, ал. 1 от ДОПК за налагане на предварителните обезпечителни мерки. В хода на съдебното производство не се представиха доказателства, които безспорно да подкрепят изводите на решаващият орган, както и на данъчния орган издал процесното постановление. Това води до краен извод за незаконосъобразност на процесното решение на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него ПНПОМ, налагаща тяхната отмяна.

Съда следва да отбележи, че разпоредбата на чл. 195, ал. 2 от ДОПК поставя изисквания за допускане на обезпечението - наличието на обстоятелства, свързани с невъзможност или затруднение за събирането на публичното задължение. Обезпечителната мярка, представляваща едновременно защитата и санкцията, в които се състои обезпечението на конкретно вземане, следва да съответства на вземането на държавата. При определяне на обезпечителна мярка следва да се вземе предвид, както обезпечителната нужда за налагане на обезпечението, така и интересите на длъжника, като мярката не следва прекомерно да го обременява. Това изискване произтича пряко и представлява проявна форма на един от основните принципи в административното производство - принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК, приложим в настоящото производство на основание § 2 от ДР на ДОПК. Този принцип изисква упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са

по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. Запорирайки всички банкови сметки на дружеството, то е лишено на практика от участие в гражданския оборот и това сериозно възпрепятства дейността му, което е недопустимо по аргумент от чл.121, ал.3 ДОПК.

В заключение в конкретния случай изводът, че съществува възможност събирането на публичните задължения да бъде невъзможно или значително трудно не е мотивиран и обоснован по никакъв начин – както в ПНПОМ, така и в потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП С.. Не е изследван факта, че дружеството има сключени договори, на каква стойност са същите и вземанията по тях биха ли могли да служат за обезпечение. Предварителното обезпечение следва да се прилага само при констатирана и обоснована опасност, че изпълнението на очакваните по размер задължения ще бъде сериозно затруднено или осуетено, а конкретни фактически твърдения за последната не са посочени.

Не е налице обосноваване на посочения в искането и впоследствие и в постановлението предполагаем размер на задълженията, който да обоснове размера на наложените обезпечителните мерки, което препятства да се провери изискването на чл.195, ал.7 ДОПК за съответствие между обезпечението на държавното вземане с подлежащите на установяване данъци, по реда на ал.5 на същата разпоредба, към която препраща нормата на чл.121, ал.2 ДОПК.

Следва да се отбележи, че от събраните по делото доказателства в настоящото производство, свързани с налагане на предварителни обезпечителни мерки през различни периоди на ревизираното дружество без правно основание, които са отменени по съответния ред, се налага извода за тенденциозно отношение към данъчния субект, което може да се счита и за преднамерено действие от страна на данъчната администрация спрямо жалбоподателя. Подобни изводи могат да се направят от приложените по делото Постановление за отмяна на наложени обезпечителни мерки № С220022-024-00210044/27.05.2022г., с което се отменят всички обезпечителни мерки – наложени с ПНОМ от 24.01.2022г., ПНПОМ от 17.09.2021г. и ПНПОМ от 29.04.2020г., поради постановяване на Решение № 713/11.05.2022г. на Директора на Дирекция ОДОП при ЦУ на НАП е отменен Ревизионен акт № Р-22220220001646-091-001/17.01.2022г., поправен с Ревизионен акт за поправка на ревизионен акт № П-22221422015535-003-001/21.01.2022г.

Гореизложените обстоятелства, липсата на мотиви в двата акта и изводите, основани на неизяснена фактическа обстановка, обосновават извод за недоказана обезпечителна нужда и нарушаване на принципа на съразмерност по чл.6 от АПК, което налага отмяна на решението на директора на ТД на НАП - С. и на потвърденото с него ПНПОМ.

С оглед изхода на спора, претенцията на ответника по жалбата за присъждане

на разноси е неоснователна.

По делото е направено възражение за прекомерност от страна на ответника. В полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноси, но не в пълен размер. В чл.161 ал.2 от ДОПК е посочено, че при прекомерно възнаграждение за адвокат без оглед на действителната правна и фактическа сложност на делото съдът може да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Настоящият съдебен състав намира, че това възнаграждение, което се претендира от страна на жалбоподателя е прекомерно и същото следва да бъде редуцирано по реда на 161 от ДОПК. Тъй като по силата на чл.161 от ДОПК се присъжда възнаграждение само за един адвокат, то възнаграждението за един адвокат съгласно чл.8, ал.3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, минималното възнаграждение на един адвокат за дела без определен материален интерес е 500 лева. От друга страна по делото е на лице и материален интерес, обусловен от блокирането на значителни суми и невъзможността на дружеството да оперира с тях, което значително затруднява дейността му. В конкретния случай, договореното възнаграждение на адвоката е в размер на 3500 лева и същото е прекомерно, и следва да бъде редуцирано по реда на чл.161 от ДОПК, която норма на специалния ДОПК- чл.161 предоставя право на съда и при липса на искане от страната да присъди по-нисък размер на адвокатското възнаграждение, ако то е прекомерно и не съответства на фактическата и правната сложност /аргумент от нормата на чл.161,ал.2 от ДОПК-при прекомерно възнаграждение за адвокат без оглед на действителната правна и фактическа сложност на делото съдът може да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В тази норма е предоставено право на съда да прецени дали да намали адвокатското възнаграждение, като законодателят само е ограничил минималната долна граница, под която не може да бъде определено адвокатско възнаграждение. Вярно е, че нормата на чл.78,ал.5 ГПК предоставя право на съда по искане на страната, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, да може по искане на насрещната страна да го намали до долна граница, под която не може да се намали възнаграждението-не по-малко от минималния размер,предвиден в Закона за адвокатурата, но съдът не е обвързан с максималния размер, които може да присъди възнаграждение, при условие, че е доказано като заплатено. Наред с това, вярно е, че в разпоредбата на чл.161 от ДОПК /която е специална по отношение на чл.78,ал.5 от ГПК/ е предоставено право на съда да намали размера на възнаграждението за адвокат, дори и да няма искане за намаляване от страните, но в разпоредбата на чл.161 от ДОПК и в чл.78,ал.5 от ГПК е предоставено право на съда, като законодателят е използвал израза „може“, което сочи на свободна преценка на съда да намали или не възнаграждението в едната хипотеза и без дори да има искане от страната до съда, а в другата- по реда на чл.78,ал.5 от ГПК-само при

депозирано искане от страната за намаляване на разноските.

В съответствие с разпоредбата на чл.36,ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента,като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. Съгласно Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения за защита по административни дела без определен материален интерес възнаграждението на адвоката в конкретния случай възлиза на 500 лева.

От друга страна предметът на съдебна проверка е Решението на Директор ТД на НАП-С. и ПНПОМ, като актовете са два, на лице е активно процесуално представителство по делото, представени са доказателства, като освен осъществена защита в съдебно заседание е изготвена писмена защита, без оглед на действителната правна и фактическа сложност, проведено е едно съдебно заседание, в което е взела участие адвокат Г. и претендиращият размер от 3500 лева е прекомерен, но с оглед сложността на делото и проявената процесуална активност не следва да се редуцира до минималния размер. В полза на жалбоподателя следва да се редуцират и присъдят разноски в размер на 2050 лева- заплатената от жалбоподателя държавна такса, както и редуцираният размер на адвокатското възнаграждение.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство.Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски.Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

По изложените съображения и на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК, вр. чл. 144, ал.2 от ДОПК, Административен съд София - град, III-то отделение, 60 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПО-71/18.07.2022 г. на директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С..

ОТМЕНЯ Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК с изх. №С220022-023-0001490/26.05.2022 г., издадено от Б. Х.- Т. на длъжност главен публичен изпълнител в ТД на НАП С..

ОСЪЖДА ТД на НАП С. да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес на управление и за кореспонденция: [населено място],[жк], [улица], Бизнес сграда 2, ет. 3 от управителя А. М. сумата от 2050 лв. /две хиляди и петдесет лева/ разноски в производството, представляващи направените по делото разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Решението, на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК, е окончателно и не подлежи на обжалване.

Същото да се съобщи на страните с изпращане на препис по реда на чл. 137 АПК.

Препис от решението да се изпрати незабавно на АССГ по административно дело № 8288/2022г., Трето отделение, 80 състав.

СЪДИЯ: